

Arrest

nr. 236 220 van 29 mei 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 24 februari 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 21 januari 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor verzoeker en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 januari 2015 werd V.D.G.P. geboren.

Op 8 oktober 2015 diende verzoeker een aanvraag in om wettelijk te gaan samenwonen met Mw. V.D.G.X. De registratie werd geweigerd door de ambtenaar van de burgerlijke stand.

Op 29 februari 2016 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte aan verzoeker van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Op dezelfde dag werd aan verzoeker een inreisverbod voor de duur van 8 jaar opgelegd.

Op 1 maart 2016 werd V.D.G.B. geboren.

Op 18 april 2016 erkende verzoeker beide kinderen met instemming van de moeder, Mw. V.D.G.X.

Op 1 september 2016 werd verzoeker gerepatrieerd naar Suriname.

Op 17 december 2016 werd door de politiezone Antwerpen een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld ten aanzien van verzoeker wegens openbare dronkenschap en onwettig verblijf.

Op 13 september 2018 diende verzoeker een verzoek in tot intrekking of opheffing van het inreisverbod van 29 februari 2016. Hij wijst op het nieuwe gegeven dat hij zijn beide kinderen heeft erkend en dit niet werd gewogen bij het opleggen van zijn inreisverbod. Daarnaast voerde hij aan dat het moordonderzoek waarvoor hij op 15 februari 2018 onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst, heeft aanleiding gegeven tot een in vrijheid stellen door de raadkamer van de rechtbank van eerste aanleg te Turnhout. Uit het administratief dossier blijkt uit een schrijven van de procureur des Konings aan de procureur-generaal van 26 juli 2018 dat het alibi van verzoeker bleek te kloppen en hij niet op de plaats der feiten was zodat de raadkamer hem had vrijgesteld.

Op 23 maart 2018 werd het aanhoudingsmandaat opgeheven. Verzoeker kreeg het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Op 24 oktober 2018 diende verzoeker een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in, in zijn hoedanigheid van vader van een minderjarige burger van de Unie, m.n. V. d. G. B. L. (° [...]).

Op 21 februari 2019 legde verzoeker opnieuw een verklaring van wettelijke samenwoning af met Mw. V.D.G.X.

Op 19 april 2019 weigerde de gemachtigde het verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) omdat volgens de gemachtigde verzoeker niet had aangetoond het kind (referentiepersoon) ten laste te hebben. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 226 232 van 18 september 2019 vernietigde de Raad deze beslissing.

Op 13 juni 2019 verstrekke de procureur des Konings een positief advies wat betreft de voorgenomen wettelijke samenwoning.

Op 19 juni 2019 werd de wettelijke samenwoning tussen verzoeker en Mw. V.D.G.X. geregistreerd.

Op 24 juli 2019 diende verzoeker een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in, in zijn hoedanigheid van wettelijke partner van Mw. V.D.G.X.

Op 21 januari 2020 weigerde de gemachtigde opnieuw het verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, volgend op de aanvragen van 24 oktober 2018 en 24 juli 2019.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, worden de aanvragen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 24.10.2018 en 24.07.2019 werden ingediend door:

Naam: M. Voorna(a)m(en): H. R. Nationaliteit: Suriname Geboortedatum: [...]1977

Geboorteplaats: P. Identificatienummer in het Rijksregister:[...]

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...]

ALIASSEN: B., F. geboren op [...]1977 onderdaan van Suriname; M., H. geboren op [...]1977 onderdaan van Suriname; M., H. geboren op [...]1977 onderdaan van Suriname om de volgende reden geweigerd: De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie. Er werd een aanvraag gezinshereniging ingediend op 24.07.2019 als partner van de genaamde V. D. G. X. X. (RR [...]) van Nederlandse nationaliteit, in toepassing van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het

verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Om deze in overweging te kunnen nemen dient aan twee ontvankelijkheidsvoorwaarden voldaan te worden. Enerzijds mag er op betrokkene naam geen inreisverbod gelden, anderzijds mag er geen sprake zijn van een afhankelijkheidsrelatie van de referentiepersoon ten op zichte van de aanvrager in die zin dat het een afgeleid verblijfsrecht zou rechtvaardigen. Eerder werd eveneens een aanvraag ingediend op 24.10.2018 in functie van V. D. G. B. L. (RR: [...]) van Nederlandse nationaliteit, dewelke werd vernietigd door de RVV bij arrest 226 232 dd. 18.09.2019. Daarom worden beide aanvragen met deze beslissing behandeld. Uit nazicht van het dossier blijkt betrokkene het voorwerp uit te maken van een inreisverbod (bijlage 13sexies dd. 29.02.2016) genomen door de Belgische autoriteiten voor een termijn van acht jaar hetwelke nog steeds van kracht is. Dit inreisverbod werd hem betekend op 01.03.2016. Betrokkene staat geseind als ontoegankelijk op het ganse Schengengrondgebied (Art. 24 S.I.S. II), en dit tot 01.09.2024. Betrokkene werd door België ter fine van weigering van toegang gesignaleerd in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, hetzij omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd en die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkene conform de beslissing tot verwijdering die gepaard ging met het voornoemde inreisverbod het Belgisch grondgebied gedurende de in het inreisverbod vermelde (sic) termijn van acht jaar verlaten heeft. Er dient benadrukt te worden dat het inreisverbod bestaat en bindende kracht heeft met de betekening ervan. Eens tot een inreisverbod is beslist wordt betrokkene niet verondersteld nog langer op Belgische grondgebied te verblijven en kan bijgevolg geen verblijfsrecht aangevraagd worden, dit vloeit voort uit de bepalingen van art. 44decies §4 van de wet van 15.12.1980. Het inreisverbod is heden nog steeds van kracht, uit ons administratief dossier blijkt immers dat u op 01.09.2016 gerepatrieerd bent, de termijn van 8 jaar is daarom nog niet verstreken. (Hof van Justitie EU, prejudiciële zaak, C- 225/16 (Ouhrami) van 26.07.2017). Betrokkene heeft evenwel in het verleden om de intrekking verzocht, echter is (sic) heeft betrokkene dit tot op heden (nog) niet verkregen, waardoor het inreisverbod nog steeds van kracht is. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 21.02.2019 een wettelijke samenwoning is aangegaan met V. D. G. X. X. (RR [...]). Een wettelijke samenwoning geeft hem echter niet automatisch recht op een verblijf. Verder blijkt ook dat hij ouder is van twee Nederlandse minderjarige kinderen, namelijk V. D. G., P. F. (RR: [...]) en V. D. G. B. L. (RR: [...]). Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018, dient beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en zijn partner, en betrokkene en zijn kind bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht zou moeten worden toegekend. Vooreerst kan opgemerkt worden dat er reeds met betrokkene gezinssituatie rekening werd gehouden bij het nemen van het inreisverbod. Tevens dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen betrokkene en zijn partner, en het loutere bestaan van een gezinsband tussen een minderjarige Unieburger en zijn ouder die derdelander is, niet kunnen volstaan als rechtvaardiging om aan die ouder een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Het Hof benadrukt namelijk in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkel wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is. Uit het dossier blijkt dat de partner (sic) van betrokkene reeds sinds 2013 houder is van het verblijfsrecht in België. Wat de beoordeling van een eventuele afhankelijkheidsverhouding betreft, in het belang van het kind, kan worden opgemerkt dat er ook hier evenmin sprake is van een zodanige afhankelijkheidsverhouding dat deze betrokkene de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht zou rechtvaardigen. Er blijkt geen afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en het kind te bestaan in die zin dat de aanwezigheid van betrokkene in het Rijk werkelijk is vereist. Er kan wel worden verondersteld dat betrokkene met zijn kind een affectieve band heeft. Echter blijkt nergens uit het dossier dat zijn aanwezigheid in België ontontbeerlijk(sic) is om het vrij verkeer van zijn partner en kind te vrijwaren. Zij hebben immers evengoed tijdens betrokkene's afwezigheid hun verblijfsrecht in België als EU-burgers verder gezet. Tot slot kan worden opgemerkt dat betrokkene, na zijn eerdere veroordeling in 2015, erna opnieuw meerdere keren in aanraking is gekomen met de politie en eveneens in 2018 in verdenking werd gesteld, voor feiten die zich afspeelden in september 2017, en dit enerzijds voor moord en anderzijds opnieuw voor inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen. Betrokkene is, ondanks het geldende inreisverbod terug naar België gekomen, terug naar zijn gezin waarover hij stelt dat hij bij hen wil zijn, hij wil zijn kinderen kunnen verzorgen. Desondanks heeft betrokkene zich er opnieuw toe laten verleiden de wetten en regels in België niet te respecteren. Dit getuigt allerminst van verantwoordelijkheid tegenover zijn minderjarige kinderen, zoals van een goede huisvader zou mogen verwacht worden. Bovendien heeft hij, sinds hij kinderen had, in Frankrijk en Suriname verbleven, is hij

opgesloten geweest in een gesloten centrum (zowel in België als in Frankrijk) en is hij gedetineerd geweest. De afhankelijkheidsrelatie zoals vereist om een afgeleid verblijfsrecht af te kunnen dwingen, kan hier niet worden vastgesteld. Op grond van het bovenstaande kan aldus worden geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor betrokkene om het Belgisch grondgebied en dat van de Europese Unie te verlaten, betrokkene partner en kind ertoe zouden dwingen hem te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. Bijgevolg kan besloten worden dat deze beslissing wel degelijk kan genomen worden. Om het verblijfsrecht als gezinslid te bekomen dient niet enkel voldaan te worden aan de voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980, maar ook aan het recht tot binnenkomst in België (arrest van de Raad van State n° 238.596 van 09.08.2016). Betrokkene beschikt niet over dit recht, gezien hij nog steeds onder een inreisverbod staat dewelke noch opgegeven noch geschorst en hij zich bevindt onder artikel 3, alinea 1, 5° van de vreemdelingenwet van 15.12.1980 en als zodanig in illegaal verblijf. Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.”

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in zijn eerste en enige middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Uit het betoog van verzoeker blijkt eveneens dat hij een schending van artikel 24 van het Handvest aanvoert.

Hij licht zijn middel toe als volgt:

“1. Verzoeker heeft een Nederlandse partner en twee minderjarige kinderen. Op 24.10.2018 diende verzoeker een aanvraag in tot machtiging van verblijf als familielid van een burger van de unie, met name in functie van zijn minderjarige zontje B. L.. Op 19.04.2019 werd een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20) genomen. Tegen deze beslissing werd door verzoeker een beroep tot nietigverklaring ingediend. Dit resulteerde in het arrest van 18.09.2019 (nr. 226.232 in de zaak RvV 232.951) waarbij de beslissing van 19.04.2019 werd vernietigd. Door verzoeker werd ondertussen op 24.07.2019 een aanvraag tot gezinshereniging ingediend in functie van zijn Nederlandse partner, mevrouw X. V. D. G. Dit was mogelijk nadien de wettelijke samenwoning tussen verzoeker en zijn partner – waarbij een onderzoek werd gevoerd naar de waarachtigheid van hun relatie – werd geregistreerd (zie stuk 3). Op 21.01.2020 neemt verweerder een “beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten”, waarbij zowel een uitspraak wordt gedaan over de aanvraag van 24.10.2018 (in functie van zijn minderjarige zontje B. L.) als de aanvraag van 24.07.2019 (in functie van zijn Nederlandse partner, mevrouw X. V. D. G.). In beide gevallen oordeelt de gemachtigde dat “niet aan de vereisten voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging” zou zijn voldaan (stuk 1, pagina 2, onderaan). 2. De verzoekende partij merkt voorafgaandelijk op dat de beoordeling van de aangevoerde schending van artikel 40bis van de vreemdelingenwet, dient te worden uitgelegd en toegepast op een wijze die verenigbaar is met het Unierecht nu dit artikel de omzetting vormt van artikel 3.1. van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG. Verzoeker wenst er immers aan te herinneren dat lidstaten ertoe gehouden zijn hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde alinea van het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU). Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, Pfeiffer e.a., C-397/01–C403/01, Jurispr. blz. I-8835, punt 114; 23 april 2009, Angelidaki e.a., C-378/07–C-380/07, Jurispr. blz. I3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, Küçükdeveci, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, Marleasing, par. 8). De nationale rechter dient tevens,

als gevolg van de in artikel 4, lid 3 van het VWEU neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, par. 21). In de zaak Zhu en Chen (HvJ EG 19 oktober 2004, zaak C-200/02, Kunquian Catherine Zhu en Man Lavette Chen/Secretary of State for the Home Department) [...] overweegt het Hof dat ook de ouder die de zorg draagt voor het kind een verblijfsrecht aan het Gemeenschapsrecht kan ontnemen. Zou dit anders zijn, dan zou het verblijfsrecht van Catherine ieder nuttig effect worden ontnomen.

3. Door de gemachtigde wordt in de bestreden beslissing gewezen op het inreisverbod van 29 februari 2016 dat werd afgegeven aan verzoeker met een duurtijd van acht jaar. Dit inreisverbod is nog steeds van kracht, ondanks een verzoek tot intrekking en/of opheffing door verzoeker (zonder antwoord). Dit inreisverbod vormt het uitgangspunt voor de gemachtigde. De gemachtigde onderzoekt vervolgens of er “overeenkomstig het arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018”, “een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en zijn partner, en betrokkene en zijn kind, bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht zou moeten worden toegekend”. Volgens de gemachtigde is dit niet het geval. De gemachtigde concludeert dat de aanwezigheid van verzoeker in het Rijk niet “onontbeerlijk is om het vrij verkeer van zijn partner en kind te vrijwaren”. Verzoeker is het fundamenteel oneens met dit oordeel, gelet op het belang van het gezinsleven van verzoeker, de belangen van het kind en de afhankelijkheid tussen verzoeker en zijn partner en kinderen (zie hieronder).

4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende: “1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van ‘s lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.” Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61). Verzoeker heeft een Nederlandse partner en twee minderjarige kinderen. Zijn partner is mevrouw X. v. d. G., geboren op [...] 1989 te Paramaribo (Suriname), hebbende de Nederlandse nationaliteit. Zij hebben samen een dochtertje en een zontje. B. L. werd geboren op [...] 2016 te Antwerpen. Verzoeker erkende zijn zontje. P. F. werd geboren op [...] 2015 te Antwerpen. Verzoeker erkende tevens zijn dochtertje. Het gaat derhalve om jonge kinderen. Zij zijn erg afhankelijk van hun ouders. Zij wonen allen op hetzelfde adres: [...] Antwerpen. Beide partners zijn bovendien wettelijk samenwonend. Er werd een onderzoek verricht naar de relatie, aangezien hieruit een verblijfsvoordeel kan voortvloeien. Hieruit volgde het besluit dat er geen reden bestaat om de wettelijke samenwoont niet te registeren, waardoor de ernst en waarachtigheid van hun relatie werd bevestigd (stuk 3). Verzoeker maakt dus reeds (langdurig) een belangrijk onderdeel uit van zijn gezin. Verzoeker benadrukt in het bijzonder het belang van de kinderen, waarvoor verzoeker de zorg draagt. Deze daadwerkelijke zorg van een vader voor zijn kinderen slaat niet enkel op een emotionele zorg maar omvat tevens de materiële zorg voor het kind, bijvoorbeeld voor wat betreft de huisvesting en het levensonderhoud van het kind, alsook het toezicht, de opvoeding en de opleiding van het kind. De belangen werden onvoldoende in overweging genomen door de gemachtigde, temeer gelet op artikel 8 EVRM (dit artikel wordt niet betrokken in de beoordeling door de gemachtigde). Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat de gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind in principe wordt verondersteld (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 60; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94). In beginsel ontstaat vanaf de geboorte tussen een minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band die gelijkstaat met een gezinsleven. Ook het gezinsleven tussen verzoekster en zijn partner valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM. Indien minderjarige kinderen betrokken zijn, zoals in deze zaak het geval is, dan moet bovendien het hoger belang van deze kinderen in acht worden genomen. Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging

vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109). Onder verwijzing van internationaal recht, waaronder artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag en artikel 24 van het Handvest, zet het EHRM in een arrest van de Grote Kamer uiteen dat het beginsel van het belang van het kind twee aspecten omvat, met name het behouden van eenheid van het gezin en het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK), §§ 48, 56 en 135-136). Het blijkt niet dat de gemachtigde dit hoger belang van het kind op een zorgvuldige wijze in overweging heeft genomen in de bestreden beslissing. De gewicht dat de gemachtigde aan deze belangen toekomt is ondermaats in de gemaakte beoordeling, terwijl hieraan net een belangrijk (primair) belang moet worden gehecht. De affectieve band tussen verzoeker en zijn kind wordt bovendien niet betwist door de gemachtigde. Verzoeker verblijft ondertussen opnieuw langdurig bij zijn gezin, nadat hij eerder op 1 september 2016 gedwongen werd verwijderd van het grondgebied. Verzoeker vormt een belangrijk onderdeel van zijn gezin, zoals voor zijn kinderen. Het belang hiervan wordt onvoldoende overwogen. Het beginsel van het belang van het kind omvat immers twee aspecten, met name het behouden van eenheid van het gezin en het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK), §§ 48, 56 en 135-136). De gemachtigde beperkt zijn oordeel evenwel tot de vraag of de aanwezigheid van verzoeker “onontbeerlijk is om het vrij verkeer van zijn partner en zijn kind te vrijwaren”, waarbij de gemachtigde stelt dat de aanwezigheid van verzoeker in het rijk “niet werkelijk” zou zijn vereist. Verzoeker betwist deze beoordeling (zie hierboven), [...]. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt tevens dat het effectieve genot van het verblijfsrecht in het gastland van een minderjarige Unieburger van jonge leeftijd vooropstaat en dat dit effectieve genot noodzakelijkerwijs impliceert dat dit kind het recht heeft om te worden begeleid door de persoon die er daadwerkelijk voor zorgt. B. L. is nog jong (°[...]2016), waardoor dit des te meer geldt. Er is derhalve een noodzaak, voor de belangen van het kind en van zijn Nederlandse partner, dat verzoeker verder bij hen kan verblijven. Dat verzoeker eerder noodgedwongen in een gesloten centrum verbleef en werd verwijderd uit het Rijk, doet hieraan geen afbreuk. Verzoeker kwam opnieuw naar zijn gezin in België. Zijn partner en kinderen kwamen op bezoek toen hij van zijn detentie werd beroofd. De beoordeling van de gemachtigde is hierom in strijd met artikel 8 EVRM, de rechtspraak van het Hof van Justitie en artikel 40bis Vreemdelingenwet evenals het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

5. De gemachtigde merkt nog op dat verzoeker verdacht zou zijn van feiten van september 2017 en dat hij “in verdenking” werd gesteld in 2018. Verzoeker betwist alle betrokkenheid bij deze feiten die bijzonder ernstig zijn (waaronder moord). Op geen enkele manier blijkt de schuld vast van verzoeker. Er blijkt evenmin dat verzoeker thans van zijn vrijheid werd beroofd, ondanks de bijzonder ernst van de vermeende tenlastelegging (moord). Zijn verleden speelt hem op dit punt parten, maar verzoeker benadrukt dat hij niets met deze zaak te maken heeft. Door de gemachtigde wordt dan ook nergens concreet uiteengezet waaruit de schuld van verzoeker zou blijken, terwijl daarentegen wordt aangenomen door de gemachtigde dat verzoeker zich “opnieuw” heeft laten verleiden om “de wetten en regels in België niet te respecteren”. Dit oordeel getuigt van een vooringenomenheid en is op onredelijke en onzorgvuldige manier tot stand gekomen.

6. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de gemachtigde niet deugdelijk heeft gemotiveerd en geen zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd omtrent verzoekers aanvraag voor een verblijf zowel als vader van een minderjarige burger van de Unie als partner van een burger van de Unie op grond van artikel 40bis van de vreemdelingenwet. Een schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en van de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 8 EVRM en van artikel 40bis vreemdelingenwet is dan ook aangetoond.”

Verzoeker voert onder meer de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 8 van het EVRM. In zijn betoog aangaande artikel 8 van het EVRM wijst verzoeker eveneens op artikel 24 van het Handvest. Hij wijst erop dat de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf in hoofdzaak steunt op het inreisverbod en dat hij heeft onderzocht of overeenkomstig het arrest van het Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018 een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen verzoeker en zijn partner of verzoeker en zijn kind, dat die kan rechtvaardigen dat aan verzoeker een afgeleid verblijfsrecht zou moeten worden toegekend. De gemachtigde is van oordeel dat dit niet het geval is en verzoeker is het hier niet mee eens gelet op het belang van het gezinsleven met zijn partner, kinderen en hun afhankelijkheid. Na een theoretische uiteenzetting over het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 8 van het EVRM wijst verzoeker erop dat hij samen met zijn partner wettelijk samenwonend is en dat zij twee minderjarige kinderen hebben die geboren zijn in 2015 en 2016. Deze kinderen zijn bijgevolg nog klein en afhankelijk van hun ouders. Ze wonen samen op hetzelfde adres en recent werd onderzoek verricht naar de waarachtigheid van hun relatie, aangezien hieruit een verblijfsvoordeel kan voortvloeien. De samenwoning werd geregistreerd zodat de ernst en waarachtigheid van hun relatie werden bevestigd.

Wat betreft de kinderen benadrukt verzoeker hun belang en het feit dat hij zorg draagt voor hen. Hij stelt dat zijn daadwerkelijke zorg niet enkel slaat op zijn emotionele zorg, maar ook wat betreft de materiële zorg voor het kind zoals onder meer toezicht en opvoeding. Volgens verzoeker zijn die belangen onvoldoende in overweging genomen. Verzoeker vervolgt dat volgens de rechtspraak van het EHRM de gezinsband tussen een ouder en een minderjarig kind in principe wordt verondersteld vanaf de geboorte. Wat betreft het hoger belang van het kind, stelt verzoeker, met verwijzing naar het arrest Jeunesse t. Nederland dat, hoewel dit hoger belang niet beslissend is op zichzelf, hieraan wel voldoende gewicht moet worden toegekend in de belangenafweging. Onder verwijzing naar onder meer artikel 24 van het Handvest, zet het Hof uiteen dat het belang van het kind zowel de eenheid van het gezin als het welzijn van het kind omvat. Volgens verzoeker heeft de gemachtigde een ondermaats gewicht gehecht aan het hoger belang van het kind. Verzoeker wijst erop dat zijn affectieve band met zijn kind niet wordt betwist en dat hij - nadat hij op 1 september 2016 gedwongen werd verwijderd - ondertussen weer langdurig bij zijn gezin verblijft. Hij stelt een belangrijk onderdeel van zijn gezin te vormen. Verzoeker stipt aan dat uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat het effectieve genot van het verblijfsrecht in het gastland van de minderjarige Unieburger vooropstaat en dit effectieve genot noodzakelijkerwijs impliceert dat het kind het recht heeft te worden begeleid door de persoon die daadwerkelijk voor hem zorgt. De referentiepersoon is zeer jong waardoor dit volgens verzoeker des te meer geldt. Het feit dat verzoeker noodgedwongen in een gesloten centrum verbleef en werd verwijderd uit het Rijk, doet hieraan geen afbreuk. Verzoeker kwam voor zijn gezin terug naar België en hij kreeg van zijn partner en kinderen bezoek als hij werd gedetineerd. Verzoeker acht de beoordeling om deze redenen onzorgvuldig, onredelijk en strijdig met de materiële motiveringsplicht en artikel 8 van het EVRM. Verzoeker gaat ook in op het motief van de gemachtigde aangaande het feit dat hij voor feiten van september 2017 in verdenking werd gesteld in 2018. Verzoeker betwist alle betrokkenheid bij de feiten die bijzonder ernstig zijn, waaronder moord. Hij stipt aan dat hij niet van zijn vrijheid werd beroofd ondanks de bijzondere ernst van de vermeende tenlastelegging van moord. Toch stelt de gemachtigde dat verzoeker zich opnieuw heeft laten verleiden om de wetten en de regels in België niet te respecteren. Verzoeker acht dit oordeel vooringenomen, onredelijk en onzorgvuldig en meent dat de gemachtigde geen zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar zijn aanvraag voor een verblijf als vader van een minderjarige Unieburger.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde terecht heeft vastgesteld dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod van 29 februari 2016 met een geldigheid van 8 jaar. Zijn verzoek tot opheffing of intrekking waarin hij nieuwe elementen had voorgelegd, zoals onder meer de geboorte van zijn jongste kind en de erkenning van beide kinderen, werd niet beantwoord zodat dit volgens artikel 74/12, § 3 van de Vreemdelingenwet als negatief moet worden beschouwd.

Bijgevolg heeft de gemachtigde in het kader van verzoekers aanvragen om een verblijfskaart in functie van zijn wettelijke partner en zijn minderjarig kind, beiden van Nederlandse nationaliteit, zoals vereist een onderzoek gedaan in het licht van het arrest K.A. e.a. t. de Belgische Staat van 8 mei 2018 (hierna: het arrest KA). In dit arrest werd immers de verhouding verduidelijkt tussen het inreisverbod dat steun vindt in de Richtlijn 2008/115/EG (de Terugkeerrichtlijn) en het recht op gezinshereniging dat steun vindt in de Richtlijn 2004/38 (de Burgerschapsrichtlijn) en dit in het licht van artikel 20 van het Verdrag betreffende de Werking van de EU (VWEU) en de artikelen 7 (bescherming van het gezinsleven) en 24 (hoger belang van het kind) van het Handvest.

Volgens artikel 52, 3 van het Handvest moet aan artikel 7 van het Handvest een zelfde draagwijdte gegeven worden als aan artikel 8 van het EVRM. De voornoemde bepaling stelt immers: “*Voorzover dit handvest rechten bevat die corresponderen met rechten die zijn gegarandeerd door het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, zijn de inhoud en reikwijdte ervan dezelfde als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend. Deze bepaling verhindert niet dat het recht van de Unie een ruimere bescherming biedt.*” De Raad kan dus het betoog van verzoeker in het licht van artikel 8 van het EVRM ook interpreteren in het licht van artikel 7 van het Handvest.

Verzoeker houdt een betoog in het licht van artikel 8 van het EVRM en artikel 24 van het Handvest. Dienaangaande heeft het Hof van Justitie in het KA-arrest gesteld in pt 70 dat het “*reeds heeft geoordeeld dat voor de bepaling of de weigering om een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen aan een derdelander die de ouder is van een kind dat Unieburger is, voor dit kind zou meebrengen dat het de voornaamste aan zijn status verbonden rechten niet kan uitoefenen doordat het feitelijk is gedwongen zijn ouder te vergezellen en dus het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten, het relevant is wie het gezag over het kind heeft en of de wettelijke, financiële of affectieve last van dat kind berust bij*

de ouder die een derdelander is (zie in die zin arrest van 10 mei 2017, Chavez-Vilchez e.a., C 133/15, EU:C:2017:354, punt 68 en aldaar aangehaalde rechtspraak)".(eigen onderlijnen)

Het Hof stelt in punt 71 dat het aan de rechter toekomt om in het licht van het voorgaande te bepalen welke ouder de daadwerkelijke zorg over het kind heeft en of er een daadwerkelijke afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen het kind en de ouder die een derdelander is. In het kader van die beoordeling dienen de bevoegde autoriteiten rekening te houden met het recht op eerbiediging van het gezinsleven zoals dat is neergelegd in artikel 7 van het Handvest, waarbij dit artikel moet worden gelezen in samenhang met de verplichting tot inachtneming van het in artikel 24, lid 2 van het Handvest erkende hogere belang van het kind (arrest van 10 mei 2017, Chavez-Vilchez e.a., C 133/15, EU:C:2017:354, punt 70). In punt 72 vervolgt het Hof dat de omstandigheid dat de andere ouder, wanneer deze een Unieburger is, echt in staat – en bereid – is om de dagelijkse daadwerkelijke zorg voor het kind alleen te dragen, een gegeven vormt dat relevant is, maar op zichzelf niet volstaat om te kunnen vaststellen dat er tussen de ouder die een derdelander is en het kind geen sprake is van een zodanige afhankelijkheidsverhouding dat het kind genoopt zou zijn het grondgebied van de Unie te verlaten indien aan die derdelander een verblijfsrecht werd geweigerd. Om tot een dergelijke vaststelling te komen moeten immers, in het hogere belang van het kind, alle omstandigheden van het geval in de beschouwing worden betrokken, met name de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin het een affectieve relatie heeft zowel met de ouder die Unieburger is als met de ouder die een derdelander is, alsmede het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het van deze laatste ouder werd gescheiden (arrest van 10 mei 2017, Chavez-Vilchez e.a., C 133/15, EU:C:2017:354, punt 71). In punt 73 stelt het Hof dat het feit dat de ouder die derdelander is, samenwoont met de minderjarige unieburger een relevante factor is, doch dat het geen noodzakelijke voorwaarde is om een afhankelijkheidsverhouding aan te tonen. Punt 74 stelt dat de loutere wenselijkheid om de eenheid van de familie te behouden niet volstaat om een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen, evenmin als het louter bestaan van een biologische of juridische band tussen ouder-derdelander en minderjarige Unieburger, zoals de gemachtigde terecht benadrukt in de bestreden beslissing.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet enkel wijst op de loutere wenselijkheid van de eenheid van het gezin, of op het feit dat hij zijn kinderen, waaronder de referentiepersoon, heeft erkend en dus de juridische band vaststaat, maar dat hij benadrukt dat er -anders dan de gemachtigde stelt- wel een (sterke) afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen zijn minderjarig kind - referentiepersoon en hijzelf. Hij wijst op de jonge leeftijd van zijn zoontje, die bij het nemen van de beslissing bijna vier jaar was en op het feit dat hij voor de daadwerkelijke zorg instaat. Hij heeft het onder meer over zijn materiële zorg en over toezicht op het kind, op het feit dat hij sedert zijn gedwongen verwijdering opnieuw langdurig bij zijn gezin verblijft en dat hij tijdens de periode van detentie bezoek kreeg van zijn partner en kinderen. Daarnaast wijst hij eveneens op het welzijn van zijn kind. Verzoeker concludeert dat het voor het effectieve genot van de rechten die verbonden zijn aan het unieburgerschap van zijn zoontje wel noodzakelijk is dat zijn zoontje recht heeft om te worden begeleid door de persoon die daadwerkelijk voor hem zorgt, zijnde verzoeker.

Uit de beslissing blijkt vooreerst dat de gemachtigde inderdaad geen aandacht heeft geschonken aan de jonge leeftijd van de referentiepersoon. Verder blijkt dat de gemachtigde erkent dat een affectieve band tussen verzoeker en zijn zoontje kan worden verondersteld. Uit de zeer uitvoerige bevraging van verzoeker en Mw. V.D.G.X. naar aanleiding van het onderzoek naar schijnwettelijke samenwoning blijkt dat de wettelijke partner omwille van haar beroep niet de mogelijkheid heeft de kinderen naar school te brengen en dat verzoeker instaat voor het brengen naar en afhalen van school. De partner van verzoeker verklaart ook dat verzoeker steeds kookt. Verder beschrijft Mw. V.D.G.X zeer concreet, als antwoord op de vraag wat ze de avond voordien hadden gegeten, dat ze laat thuis kwam van het werk en verzoeker ondertussen gekookt had en de kinderen had te slapen gelegd. De verklaringen van verzoeker komen daarmee overeen. Ook al betreffen dit verklaringen van verzoeker en diens partner zelf, en hebben deze dus maar een relatieve bewijswaarde, toch moet vastgesteld worden dat op basis van deze verklaringen het openbaar ministerie een positief advies heeft verschaft en verzoeker en diens partner hun wettelijke samenwoning kon worden geregistreerd. Het geeft eveneens een indicatie over het feit dat verzoekers partner in hoofdzaak voor de financiële zorg instaat en verzoeker voor materiële zorg en toezicht zoals hij thans aanvoert. Dit blijkt ook uit de voorgelegde loonfiches van de partner van verzoeker in het kader van de aanvraag. Er blijkt uit de stukken van het dossier dat verzoeker inderdaad in 2016 gedwongen werd verwijderd, doch dat hij terecht aanvoert dat hij vervolgens weer geruime tijd deel uitmaakt van het gezin en daadwerkelijke zorg opneemt voor diens kinderen, waaronder de referentiepersoon. Waar de gemachtigde stelt dat verzoeker, sinds hij kinderen had, dus 2015 en 2016,

nog in Frankrijk en Suriname heeft “verbleven”, of dat hij nog in gesloten centra heeft gezeten, stipt verzoeker terecht aan dat hij gedwongen naar Suriname werd gerepatriëerd in september 2016. Hij blijkt ook reeds midden december terug aangetroffen geweest te zijn in België, en heeft ook – blijkens het administratief dossier – telkenmale consequent verklaard dat hij bij zijn gezin en kinderen wou zijn, hetgeen de gemachtigde ook erkent in de bestreden beslissing. Het “verblijf” in Suriname nadat hij kinderen had, lijkt aldus geen eigen keuze geweest te zijn van verzoeker. De gemachtigde wijst ook nog op een “verblijf” in Frankrijk, doch de Raad kan niet opmaken uit de bestreden beslissing of het administratief dossier waarop de gemachtigde precies doelt. Er blijkt wel dat verzoeker heeft verklaard vele jaren in Frankrijk te hebben verbleven voor hij begon samen te wonen in 2015 met zijn huidige partner, doch sedert 2015 blijkt een constante gezinsrelatie met zijn Nederlandse partner en kinderen in België en geen lang verblijf in Frankrijk. Waar de gemachtigde verwijst naar het feit dat verzoeker gedetineerd is geweest, blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker inderdaad van 13 oktober 2015 tot 14 maart 2016 in de gevangenis heeft verbleven voor verkoop van cannabis uit de woning maar uit het verslag van attaché A. D. van 18 januari 2016 onder “bijkomende nuttige informatie” blijkt dat wordt vermeld dat verzoeker bezoek kreeg van zijn vriendin en kind toen hij in de gevangenis van Merksplas was, zoals verzoeker ook aanvoert. De gemachtigde heeft een punt dat er periodes waren dat verzoeker niet onder hetzelfde dak verbleef met zijn gezin door opsluiting in gesloten centra of door detentie, doch uit punt 73 van het arrest KA, waar de gemachtigde zelf op steunt, blijkt dat het samenwonen van een ouder-derdelander en het minderjarige kind dat Unieburger een relevante factor is, doch geen noodzakelijke voorwaarde voor de afhankelijkheidsverhouding.

Waar de gemachtigde nog stelt dat niet blijkt dat verzoeker zijn aanwezigheid vereist is teneinde het recht op vrij verkeer van zijn partner en kind als unieburgers te vrijwaren aangezien zij tijdens verzoekers afwezigheid evengoed hun verblijfsrecht in België hebben verder gezet, moet opnieuw aangestipt worden dat verzoekers afwezigheid na de gedwongen repatriëring van 1 september 2016 slechts een korte periode besloeg aangezien hij kort nadien is teruggekeerd naar zijn gezin, waarover hij stelt dat hij bij hen wou zijn om voor zijn kinderen te zorgen, zoals de gemachtigde in de beslissing erkent. Verzoeker stipt terecht aan dat hij ondertussen opnieuw langdurig bij zijn gezin verblijft. Het feit dat verzoekers partner niet onmiddellijk in die korte periode met haar kinderen België heeft verlaten om verzoeker achterna te gaan naar Suriname, houdt niet in dat een langdurige afwezigheid, zoals wordt beoogd met een inreisverbod van acht jaar, niet het effect zou kunnen hebben dat de partner van verzoeker zich met de kinderen wel genoodzaakt ziet te verzaken aan hun verblijfsrecht als Nederlanders in België. Uit het uitgebreid verhoor van verzoekers partner naar aanleiding van het onderzoek naar de schijnwettelijke samenwoning, dat zich in het administratief dossier bevindt, lijkt een dergelijk standpunt uit het antwoord op de voorlaatste vraag.

Waar de gemachtigde tot slot nog wijst op het feit dat verzoeker, ondanks het feit dat hij voor zijn kinderen wil zorgen toch nog in 2018 in aanraking is gekomen met de politie en dit zelfs voor verdenking voor “moord”, is het evident dat “moord” een bijzonder ernstig gegeven vormt en als een werkelijk, actueel en voldoende ernstig gevaar voor de openbare orde zou kunnen worden beschouwd in de zin van punt 97 van het arrest KA. Echter verzoeker brengt hiertegen in dat hij wat betreft die feiten geen enkele schuld treft en niets met de moord te maken heeft. Toch wordt deze verdenking voor moord aangehaald om aan te tonen dat verzoeker zich opnieuw ertoe heeft laten verleiden de wetten en regels in België niet te respecteren. In het administratief dossier, meer bepaald in het schrijven van de procureur des Konings van 26 juli 2018 aan de Procureur-Generaal van Antwerpen leest de Raad evenwel *“het is uiterst twijfelachtig dat M.H. [verzoeker] op 29 september 2017 op de plaats der feiten was. Zijn alibi bleek te kloppen, reden waarom de raadkamer hem in vrijheid gesteld heeft.”*

Uit de beoordeling die de gemachtigde heeft gemaakt blijkt niet dat hij op afdoende wijze met de voormelde elementen heeft rekening gehouden, die blijken uit het administratief dossier en het betoog van verzoeker staven, in het kader van het hoger belang van het kind en de beoordeling van de afhankelijkheidsverhouding tussen verzoeker en zijn kind. Ook wat betreft de openbare ordeproblematiek blijkt niet dat op zorgvuldige wijze met alle pertinente informatie uit het dossier is rekening gehouden.

In de nota met opmerkingen komt verweerder ook terug op het feit dat verzoekers partner en kinderen hun verblijfsrecht in België hebben voortgezet tijdens de afwezigheid van verzoeker na zijn repatriëring op 1 september 2016, maar ook hier wordt voorbijgegaan aan de bijzonder korte periode dat verzoeker afwezig was, het feit dat verzoeker ondertussen weer lang een gezin vormt met zijn partner en kinderen hetgeen hij ook aanvoert. Het kan niet worden uitgesloten dat zijn partner en kinderen zich wel genoodzaakt zullen voelen verzoeker achterna te gaan, en aldus te verzaken aan hun aan het

unieburgerschap verbonden rechten, gezien de lange duur van het opgelegde inreisverbod. Verweerder komt in de nota ook terug op het feit dat verzoeker opnieuw de openbare orde heeft verstoord en gedetineerd is geweest. Waar verweerder verwijst naar een administratief verslag vreemdelingencontrole van 17 december 2016 voor openbare dronkenschap en onwettig verblijf kan bezwaarlijk worden aangenomen dat dit zou gaan om een werkelijk, actueel en voldoende ernstig gevaar voor de openbare orde zoals voorzien in punt 97 van het arrest KA aangezien de beslissing werd genomen op 21 januari 2020. Verweerder komt ook weer terug op het feit dat verzoeker onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst op 14 februari 2018 en werd vrijgelaten op 23 maart 2018 wegens moord. Zoals supra gesteld, zou dit uiteraard wel een bijzonder ernstig, actueel en werkelijk gevaar vormen voor de openbare orde, ware het niet dat uit het administratief dossier duidelijk blijkt dat door de procureur des Konings in zijn schrijven van 26 juli 2018 werd verduidelijkt aan de Procureur-Generaal dat verzoeker zijn alibi bleek te kloppen en dit de reden was waarom de raadkamer hem in vrijheid had gesteld. Verzoeker blijkt dan ook terecht aan te voeren in casu de moord niet gepleegd te hebben zodat verweerder zich dan ook niet langer op redelijke wijze op die verdenking voor moord kan steunen om het verblijfsrecht te weigeren.

Het betoog van verweerder in de nota kan geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 24 van het Handvest blijkt.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

Ten overvloede stipt de Raad aan dat, anders dan wat de gemachtigde in de bestreden beslissing stelt, in het inreisverbod van 29 februari 2016 geen rekening kon worden gehouden met de actuele gezinssituatie aangezien dit dateert van voor de geboorte van het tweede kind op 1 maart 2016 – zijnde thans een referentiepersoon- en van voor de erkenning door verzoeker van zijn beide kinderen op 18 april 2016. Dit zijn ook elementen die verzoeker heeft aangehaald – blijkens het administratief dossier – in zijn verzoek tot intrekking of opheffing van het inreisverbod.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 21 januari 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig mei tweeduizend twintig door:

mevr. A. MAES,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES